

give ham Ret. Det kan jeg paa ingen Maade anerkende. Og naar der i dette Citat ogsaa føres en Mand som Søren Kierkegaard i Marken, naar Talen bliver om Gudsbespottelse, synes jeg dog ikke, man kan anvende ham her for, at Gudsbespottelse skal være tilladt. Enhver, der kender det mindste til Søren Kierkegaard, kender den bekendte Historie om, hvordan hans Fader en Gang som Hyrdedreng havde forbandet Gud og pintes af det hele sit Liv igennem. Hele dette Forhold havde ogsaa i høj Grad Indflydelse paa Søren Kierkegaard. Hvis Søren Kierkegaard skal nævnes, maa det selvfølgelig være som en Mester i Brugen af Ironiens og Sarkasmens Vaaben, det har jeg ikke noget imod, men sandelig ikke for, at noget som Gudsbespottelse skulde være tilladeligt.

En lille Misforstaaelse af den højtærede Justitsminister vil jeg gerne anholde med det samme. Det drejer sig om Spørgsmaalet om forargeligt Samliv. Jeg nævnte som et Eksempel paa et Forhold, som dog vel de fleste vil anse for forargeligt, at to Mænd bytter Koner. Den højtærede Minister mente at kunne affærdige det med at sige, det maatte dog antages, det var med Konernes Villie. Men selv om det maa antages at være med Konernes Villie, er det virkelig en forargelig Handling i de allerfleste Menneskers Omdømme, at noget saadant sker. Jeg nævnte det ikke som et Eksempel paa Ægteskabsbrud, hvad det ogsaa er, men som et Eksempel paa forargeligt Samliv. Om den gamle Paragraf, hvad jeg erkender, kan trænge til at omredigeres, er det een Ting, men en anden Ting er fuldkommen at afskaffe den; man maa i hvert Fald være klar over Konsekvenserne.

Jeg kommer saa til Spørgsmaalet Straf for Fosterfordrivelse, som er berørt af det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz forleden og det ærede Medlem Hr. Fraenkel nu. Jeg fastholder de Udtalelser, jeg er kommet med tidligere. Og jeg skal i denne Forbindelse sige, at det ærede Medlem Hr. Rytter, der selv meget rigtigt sagde, at det er ingen Sag at bekæmpe en Modstander, naar man refererer ham forkert, ikke refererede mine Udtalelser nøjagtigt. Jeg har aldeles ikke sagt, at det var at vende Sagen paa Hovedet, at det var ganske meningsløst, hvis man absolut ikke vilde tage mit Standpunkt. Jeg har sagt, det var at vende Sagen paa Hovedet, hvis man vilde ræsonnere saaledes: Nu er denne Forbrydelse blevet saa udbredt i vide Kredse, at det vil være vanskeligt at optræde derimod. Det er, sagde jeg, at vende Sagen paa

Hovedet. Hvis det er Tilfældet, tiltrænges det virkelig i høj Grad, at man træder op derimod. Det meningsløse refererer sig til den gamle Sondring mellem de besjælede og de ubesjælede Fostre, altsaa noget, der selv om det ikke er benyttet i den sidste Kommissionsbetænkning, i Praksis falder sammen med den Sondring, der dér gøres, at Fosteret ikke skal være beskyttet før fra det Tidspunkt, da Moderen har mærket Fosteret bevæge sig.

Naar man nu ved, at noget saadant i Regelen først mærkes af Moderen midt under Svangerskabet, betyder altsaa dette Kompromisforslag det, at Fosteret vil være ganske ubeskyttet overfor Drabshandlinger i de første 20 Uger omtrent af Svangerskabstiden. Det er dog ganske meningsløst, forekommer det mig, at lade den kommende Slægt paa dette Udviklingstrin være ubeskyttet i de første 4—5 Maaneder; og dér glæder det mig, at den ærede socialdemokratiske Ordfører Hr. Sundbo og mit eget Partis Ordfører Hr. Pürschel saa ganske er enige med mig. Jeg vil derfor paa dette Punkt takke den højtærede Justitsminister for hans kraftige Støtte. For øvrigt maa jeg føje til, at det ærede Medlem Hr. Rytter, der fandt mine Udtalelser for skarpe, dog i Realiteten var enig med mig, og det glæder mig.

Selvfølgelig er der ingen, der vil straffe en Kvinde, som ikke forsætlig har gjort sig skyldig i en saadan Handling, hvis hun ikke ved, at hun er besvangret, og det er der heller ikke Tale om; men hun kan, længe før Midten af Svangerskabstiden er naaet, vide fuld Besked med, at hun er besvangret, og saa maa hun ikke foretage disse Handlinger. Det er dog det eneste rene og klare Standpunkt.

Naar man saa fra visse Sider indvender: Ja, men det maa dog være tilladt i den første Tid efter Besvangrelsen, for der er ingen Grænse mellem Anvendelse af præventive Midler og Anvendelse af fosterfordrivende Midler, er dette baade juridisk og lægevidenskabeligt fuldkommen forkert. Blandt Læger kan jeg nævne en Autoritet som Professor Leopold Meyer, som med fuld Ret siger, at det er ganske umuligt at drage Grænsen overfor Fosteret efter dets forskellige Udviklingstrin; thi Fostertilværelsen begynder med det befrugtede Æg, der er den eneste virkelige Grænse. Naar Kvinden med praktisk Sikkerhed ved, at hun er besvangret, og foretager saadanne Handlinger, maa hun virkelig kunne straffes, selv om hun ikke har mærket Fosterets Bevægelser.